

REFERENCES

1. Kolomoetz, T.O. (2011), *Administrativne pravo Ykraiinu. Akademichnyi kyrs* [Administrative law of Ukraine. Academic Course], Jurinkom Inter, Kiev, Ukraine.
2. Kolomoetz, T.O. (2014), *Administrativne pravo Ykraiinu : slovnyk terminiv* [Administrative law of Ukraine : Glossary of terms], In Jure, Kiev, Ukraine.
3. Lomakina, I.J. (2012), “State regulation of agriculture in Ukraine (the administrative and legal aspects)”, Thesis abstract for Cand. Sc. (Jurisprudence), 12.00.07, Natzionalniy universitet bioresyrsiv i prirodokoristyvannia, Kiev, Ukraine.
4. “Regulations about the Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine : approved by Presidential Decree of Ukraine of 23.04.2011 year № 500/2011”, available at : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/500/2011/page>.
5. “On approval of changes to the Order confirmation for import to Ukraine of seeds and garden material of plant varieties for breeding, research and display” : Order of the Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine of 01.07.2015 year № 252, available at : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z0856-15>.
6. Kravchyk, M.J. (2011), “State control in the agricultural sector of Ukraine”, Thesis abstract for Cand. Sc. (Jurisprudence), Natzionalniy universitet bioresyrsiv i prirodokoristyvannia, Kiev, Ukraine.
7. “Regulations about state inspection of agriculture in Ukraine : approved by Presidential Decree of Ukraine of 13.04.2011 year № 459/2011”, available at : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/459/2011>.
8. “About optimizing system of central bodies of executive power” : Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 10.09.2014 year № 442, available at : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-п>.
9. “About liquidation of the territorial bodies of the State Inspectorate of Agriculture” : Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 30.06.2015 year № 447, available at : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/447-2015-п>.
10. “About optimizing system of central bodies of executive power” : Presidential Decree of Ukraine of 09.12.2010 year № 1085/2010, available at : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>.
11. “About bases of state supervision (control) in the sphere of economic activity” : The Law of Ukraine of 5.04.2007 year № 877-V, available at : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/877-16/page>.

УДК 351.713: 342.736

**ПОДАННЯ ЯК ФОРМА ЗВЕРНЕННЯ ДО СУДУ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ
ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ**

Мінаєва К.В., здобувач

*Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого,
вул. Пушкінська, 77, м. Харків, Україна
cather2010@inbox.ru*

Стаття присвячена розгляду такої форми звернення до суду органами державної фіскальної служби, як подання. Предмет судового розгляду при зверненні з поданням – здійснення попереднього контролю за діями, якими суттєво порушуються права громадян та юридичних осіб через надання судом дозволу на застосування примусових заходів. Автор доводить, що розгляд подання є скороченим порядком розгляду позовної заяви.

Ключові слова: звернення до суду, подання, заява, повноваження фіскальних органів.

ПРЕДСТАВЛЕНИЕ КАК ФОРМА ОБРАЩЕНИЯ В СУД ОРГАНАМИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ФИСКАЛЬНОЙ СЛУЖБЫ УКРАИНЫ

Минаева Е.В.

*Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, ул. Пушкинская, 77, г. Харьков, Украина
cather2010@inbox.ru*

Статья посвящена рассмотрению такой формы обращения в суд органами государственной фискальной службы, как представление. Предмет судебного разбирательства при обращении с представлением – осуществление предварительного контроля за действиями, которыми существенно нарушаются права граждан и юридических лиц по причине выдачи судом разрешения на применение принудительных мер. Автор доказывает, что рассмотрение представления является сокращенным порядком рассмотрения искового заявления.

Ключевые слова: обращение в суд, представление, заявление, полномочия фискальных органов.

SUBMISSION AS A FORM OF APPEAL TO THE COURT BY THE STATE FISCAL SERVICE OF UKRAINE

Minayeva K.V.

*National law university after Yaroslava Mudrogo, str. Pushkinskaya 77, Kharkiv, Ukraine
cather2010@inbox.ru*

The article devoted to submission form of access to court by the state fiscal service. Subject of judicial review when referring to the submission – is the preliminary control of actions, which significantly violated the rights of citizens and legal entities, giving permission for the use of coercive measures. The author argues that consideration of a submission is shortened procedure review the claim.

The purpose of this article advocates research addresses issues of a state fiscal service of Ukraine with a request to the court and analysis features used in practice.

Under Part 3 of Article 6 of the Code of Administrative Procedure Ukraine subjects of authority is the right to appeal to an administrative court in cases envisaged by the Constitution and laws of Ukraine.

So at the practice by the operative and quick tax debt become difficult and slow.

At our mind the discovered problems appear in the reason of the term "representation" to determine the form of access to a court under Article 183-3 of the Code of Administrative Procedure of Ukraine to take unjustified, such treatment should take place in the form of a statement.

Because the reasons for court appealing and the subject of consideration in the both cases are equal, public interests violation and prior control over the actions that are substantially the rights of citizens and legal entities, giving permission for the use of coercive measures, the presentation is only brief examination procedure claim that, as highlighted in the article, is not always justified.

Key words: going to court, submission, statement powers of the fiscal authorities.

Статтею 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України врегульовано особливості провадження у справах за зверненням органів державної податкової служби при здійсненні ними передбачених законом повноважень на підставі подання таких органів щодо:

- 1) зупинення видаткових операцій платника податків на рахунках платника податків;
- 2) підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків;
- 3) стягнення коштів за податковим боргом;
- 4) зобов'язання керівника підприємства провести інвентаризацію основних фондів, товарно-матеріальних цінностей, які перебували або перебувають під митним контролем чи використовувалися цим підприємством разом із товарами, які були поміщені у відповідний митний режим;
- 5) надання дозволу на погашення усієї суми податкового боргу за рахунок майна платника податків, що перебуває у податковій заставі [6].

Актуальність розгляду інституту подання державної фіскальної служби обумовлена тим, що, незважаючи на вже досить тривалий час застосування звернення в порядку статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України, у практиці наявні протиріччя, зокрема ті, що стосуються визначення сутності даного інституту. У науці небагато досліджень цієї тематики з позиції висвітлення правової природи, особливостей порівняння з позовною формою тощо.

Як уже було зазначено, ґрунтовних досліджень, присвячених інституту подання органів державної фіскальної служби, на цей час майже немає. Проблема застосування положень статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України у практичній діяльності суддів адміністративних судів України присвячені публікації В. Кравчука, І. Олендера, а також листи Вищого адміністративного суду України. Також, серед іншого, розкриває сутність та правову природу форм звернень до

адміністративного суду органів державної податкової служби України у своєму дисертаційному дослідженні А. Горошко. На особливості цієї форми звернення вказували також при дослідженні проблематики адміністративного позову І. Картузова, С. Ківалов. З огляду на це, видається за доцільне більш детально дослідити сутність подання як форми звернення до суду органами фіскальної служби, визначити його особливості.

Метою цієї статті виступає дослідження проблематики звернення органу державної фіскальної служби України до суду з поданням (стаття 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України) та аналіз особливостей застосування у практичній діяльності.

Згідно з ч.3 статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України суб'єкти владних повноважень мають право звернутися до адміністративного суду у випадках, передбачених Конституцією та законами України [6].

Довгий час позов був єдиною формою звернення до адміністративного суду. І хоча до прийняття Податкового кодексу України діяв Закон України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами», пп.9.3.3 п.9.3 статті 9 якого передбачав, що керівник відповідного податкового органу (його заступник) має право звернутися до суду з поданням про продовження строку арешту активів платника податків за наявності достатніх підстав вважати, що звільнення активів з-під адміністративного арешту може загрожувати їх зникненням або знищенням, а суд повинен прийняти відповідне рішення протягом 48 годин від моменту отримання зазначеного звернення [2], реалізація цього положення була фактично унеможливлена через відсутність відповідної процедури в Кодексі адміністративного судочинства України.

Також поряд із законом діяв «Порядок застосування адміністративного арешту активів платників податків», затверджений наказом Державної податкової адміністрації України № 386 від 25.09.2001 р., відповідно до розділу 9 якого арешт активів у вигляді зупинення операцій на рахунку платника податків за обставинами, визначеними в розділі 5 цього Порядку, застосовується на підставі відповідного рішення суду.

Рішення про наявність обставин, які є підставою для застосування арешту у вигляді зупинення операцій на рахунку (додаток 5 до цього Порядку), є документом, що підтверджує обставини, на яких ґрунтується заява до суду про застосування арешту у вигляді зупинення операцій на рахунку такого платника.

Працівник податкового органу готує заяву для застосування арешту активів у вигляді зупинення операцій на рахунку платника податків у порядку, передбаченому процесуальним законодавством України, у день прийняття рішення про наявність обставин, які є підставою для застосування арешту активів у вигляді зупинення операцій на рахунку [9].

Отже, інститут подання про продовження строку арешту активів платника податків та зупинення операцій на рахунку платника податків для українського законодавства не новий.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України» від 2 грудня 2010 р. № 2756-VI Кодекс адміністративного судочинства України доповнено новою статтею 183-3, яка регулює особливості провадження у справах за зверненням органів державної податкової служби при здійсненні ними передбачених законом повноважень на підставі подання таких органів. Ініціювати звернення з поданням податкова служба може у таких випадках:

- 1) зупинення видаткових операцій платника податків на рахунках платника податків;
- 2) підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків;
- 3) стягнення коштів за податковим боргом;
- 4) зобов'язання керівника підприємства провести інвентаризацію основних фондів, товарно-матеріальних цінностей, які перебували або перебувають під митним контролем чи використовувалися цим підприємством разом із товарами, які були поміщені у відповідний митний режим;
- 5) надання дозволу на погашення усієї суми податкового боргу за рахунок майна платника податків, що перебуває у податковій заставі [3].

Отже, законодавець розширив перелік підстав звернення до суду з поданням органами державної фіскальної служби.

У листі Вищого адміністративного суду України № 149/11/13-11 від 02 лютого 2011 р. «Про особливості провадження у справах за зверненням органів державної податкової служби» зазначено, що провадження у справах, порушених за поданням податкових органів, поданим на підставі статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України, є окремим видом судового провадження, відмінним від загального (позовного). Сторонами такого провадження, як випливає з ч.7 статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України, є заявник (орган державної податкової служби, що вніс подання) та відповідач – платник податків, стосовно якого таке подання внесене. З огляду на це, загальні норми КАС України, що регулюють процедуру позовного провадження, до провадження на підставі подання податкового органу можуть застосовуватися лише в частині, що не суперечить спеціальним нормам статті 183-3 цього Кодексу. Тому сторони у процесі розгляду подання податкового органу користуються всіма правами, які мають позивач і відповідач згідно з нормами Кодексу адміністративного судочинства України, за винятком тих, що не можуть бути реалізовані за змістом статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України [8].

Про особливий характер цього виду провадження зазначається і в літературі. Так, І. Картузова вказує, що внесення змін до Кодексу адміністративного судочинства України та запровадження особливого (непозовного) провадження в адміністративних судах, яке розпочинається за зверненням у вигляді подання суб'єктів владних повноважень до адміністративного суду (стаття 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України), ставить низку питань до існуючого в законодавстві поняття адміністративного позову. Очевидно, що таке подання не є адміністративним позовом, не має в основі своєї публічно-правового спору і не тягне за собою виникнення позовного провадження.

Проте воно підпадає під визначення адміністративного позову в Кодексі адміністративного судочинства України, тому що є, безумовно, зверненням до адміністративного суду на виконання повноважень у публічно-правових відносинах. Отже, найважливішим критерієм, що відрізняє звернення до суду у вигляді адміністративного позову від звернення у вигляді подання, є наявність публічно-правового спору [4].

Подібні твердження містяться і в інших джерелах. У підручнику «Курс адміністративного процесуального права України» вказано, що в сучасному адміністративному судочинстві поряд із позовним провадженням із вирішення публічно-правових спорів запроваджено також непозовне (особливе) провадження, тобто деякі справи вирішуються в порядку окремого виду судового провадження, відмінного від загального (позовного) провадження, у якому вирішується більшість адміністративних справ, – особливого провадження адміністративного процесу.

До адміністративних справ особливого провадження належать справи за зверненням органів доходів і зборів щодо зупинення видаткових операцій платника податків на рахунках платника податків, підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків, стягнення коштів за податковим боргом, зобов'язання керівника підприємства провести інвентаризацію основних фондів, товарно-матеріальних цінностей, які перебували чи перебувають під митним контролем або використовувалися цим підприємством разом із товарами, які були поміщені у відповідний митний режим (стаття 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України).

Предметом судового розгляду в особливому провадженні адміністративного процесу є не публічно-правовий спір, а підстави щодо реалізації владних повноважень заявника – суб'єкта владних повноважень щодо застосування (скасування) примусових заходів у випадках, передбачених законом. У цьому разі суд не вирішує публічно-правовий спір, а здійснює попередній контроль за діями, якими суттєво порушуються права громадян та юридичних осіб, при цьому надаючи дозвіл на застосування примусових заходів [5, с. 111].

Визначення терміну «подання» не міститься ані в Кодексі адміністративного судочинства України, ані в Податковому кодексі України. В українському юридичному термінологічному словнику «подання» визначається як документ про призначення, переміщення або заохочення особового складу, а також рекомендація певних дій або заходів з питань діяльності установи. Подання прокурора – акт прокурорського нагляду з вимогою усунути порушення закону, причини цих порушень і умови, що їм сприяють. Подання слідчого – документ, складений слідчим на основі доказів, зібраних у ході досудового слідства, що містить інформацію про причини і умови, які призвели до злочину; про осіб, які сприяли ситуації, що призвела до злочину; про обставини, виявлені паралельно в ході досудового слідства; про потерпілих і свідків, чия діяльність у зв'язку зі

злочином вимагає суспільних чи правових заходів, тощо. Отже, це акт з вимогою або рекомендацією вчинення певних дій [12].

Подібне визначення дає і А. Горошко: у випадку звернення органу державної податкової служби України до адміністративного суду про подання слід вказувати як про правову вимогу, яка є заходом реагування на порушене право. Подання – це форма звернення органу Державної податкової служби України (його посадової особи) до адміністративного суду з вимогою щодо вирішення питання права в податково-правових відносинах, яка є заходом реагування на порушене право і стосується захисту державних інтересів у зазначених відносинах.

Подання має матеріально-правову і процесуально-правову складову. Матеріально-правова складова подання є вимогою спеціального суб'єкта – органу Державної податкової служби України (посадової особи), джерелом якої є питання права в податково-правовій сфері, пов'язане з реалізацією компетенції суб'єкта. Процесуальна складова – вимога до адміністративного суду про розгляд і вирішення питання права в податково-правових відносинах [1].

Підсумовуючи, можливо зазначити, що в літературі висловлюються схожі позиції щодо предмета судового розгляду при зверненні з поданням – здійснення попереднього контролю за діями, якими суттєво порушуються права громадян та юридичних осіб, надаючи дозвіл на застосування примусових заходів, а також щодо того, що подання є заходом реагування на порушене право. Водночас, проаналізувавши зміст статті 20 Податкового кодексу України, можна стверджувати, що як підстави для звернення фіскального органу з поданням чи позовом, так і предмет розгляду судом тотожні [11]. Зі змісту положень статті 183-3 КАС України випливає, що основною ознакою подання є безперечність обставин, які є підставою для звернення до суду. До того ж у разі виявлення спору про право при розгляді в суді справи за поданням податкового органу провадження підлягає закриттю, але заявник не позбавлений права звернутися до суду з відповідним позовом.

Також, на нашу думку, якщо розглядати подання як акт з вимогою або рекомендацією вчинення певних дій, то воно повинно вноситися, направлятися чи звертатися органами фіскальної служби безпосередньо до особи, щодо якої спрямовані примусові заходи. Що стосується суду, то більш обґрунтованим видається звернення із заявою.

Крім того, під зазначений вище підхід не підпадає звернення в порядку статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України з вимогами про стягнення коштів за податковим боргом, оскільки в даному випадку не застосовуються примусові заходи реагування. Зрозумілою та обґрунтованою видається оперативність зупинення видаткових операцій платника податків на рахунках платника податків, підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків. Однак постає питання: навіщо особливий скорочений порядок розгляду звернення до суду про стягнення коштів за податковим боргом?

Суддями вже неодноразово зазначалося про недосконалість цієї правової конструкції. Так, наприклад, В. Кравчук відмічав, що процедура стягнення податкового боргу за рахунок коштів на рахунку платника податків може бути ініційована шляхом внесення подання в порядку статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України. Звернення до суду з позовом про стягнення коштів за податковим боргом у загальному порядку (шляхом подання позовної заяви) допускається лише у разі, якщо податковий орган попередньо звертався до суду з поданням і у відкритті провадження було відмовлено (закрито провадження).

У судовій практиці помітна тенденція не задовольняти позови про стягнення податкового боргу, якщо орган Державної податкової служби України попередньо не звертався до суду з поданням в порядку статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України [7].

І. Олендер також наголошує на проблемах застосування статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України, зазначаючи, що для вказаної статті передбачений спеціальний вид провадження – провадження у справах за зверненням органів Державної податкової служби України при здійсненні ними передбачених законом повноважень. Однак на практиці такий порядок виявився неефективним, про що, зокрема, свідчить невелика кількість звернень. Які причини перешкоджають реалізації повноважень органів Державної податкової служби України?

Стаття 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України, яка визначає особливості провадження у справах за зверненням органів ДПС та митних органів, встановлює особливий вид провадження (за ознакою суб'єктів і предмету судового розгляду) і є спеціальною як щодо позовного

(загального), так і щодо скороченого провадження. Отже, стягнення податкового боргу за рахунок коштів повинно здійснюватися саме в порядку, передбаченому статтею 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України. Подання не є позовом, і в межах цього виду провадження не вирішується публічно-правовий спір. Фактично завдання суду полягає в перевірці підстав для застосування державного примусу у вигляді стягнення коштів з банківських рахунків для погашення податкового боргу. Суд повинен перевірити обмежену кількість обставин: які підстави виникнення грошового зобов'язання, чи настав строк його сплати, чи виник податковий борг, чи надіслано податкову вимогу, чи минув 60-денний строк.

У статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що суд відмовляє у прийнятті подання, якщо з поданих до суду матеріалів вбачається спір про право. Однак Кодекс адміністративного судочинства України або будь-який інший закон не вказує, що вважати «спором про право». Вищий адміністративний суд України роз'яснив, що спір про право в контексті розглядуваної норми має місце, якщо предметом спору є правовідносини, існування яких є передумовою виникнення підстав для застосування спеціальних заходів, перелічених у статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України. Спір про право наявний у разі, коли платник податків висловлює незгоду з рішенням податкового органу, що було підставою для виникнення обставин для внесення відповідного подання. Наприклад, платником податків оскаржено податкове повідомлення-рішення, яке покладено в основу податкового боргу, що стягується шляхом внесення подання. При цьому незгода платника податків може підтверджуватися не лише зверненням із відповідним адміністративним позовом. Суд може встановити наявність спору також із змісту заперечень платника податків, стосовно якого внесене подання. Зокрема, платник податків може заперечувати розмір податкового боргу, що стягується, або факт узгодження податкових зобов'язань, з яких виник податковий борг, тощо.

Категорія «спір про право» є складною правовою конструкцією, застосування якої на практиці викликає багато проблем, насамперед через відсутність об'єктивних критеріїв. Це приводить до того, що фактично будь-які матеріально-правові заперечення відповідача суди кваліфікують як спір про право. Платники податку часто зловживають, заперечуючи в суді підстави подання з однією метою – унеможливити розгляд справи в особливому провадженні та відстрочити виконання свого податкового зобов'язання.

Наявність спору про право унеможливає розгляд подання саме через те, що цей вид провадження не розрахований на вирішення спорів. Відмова у прийнятті подання перешкоджає повторному зверненню заявника з таким самим поданням. Заявник (орган Державної податкової служби України) у цьому випадку має право звернутися з тими самими вимогами до суду в загальному позовному порядку [10].

Отже, практика оперативного та швидкого стягнення податкового боргу стає ускладненою та сповільнюється.

На нашу думку, висвітлені проблеми виникають через те, що термін «подання» для визначення форми звернення до суду в порядку статті 183-3 Кодексу адміністративного судочинства України вжитий необґрунтовано, таке звернення має відбуватись у формі заяви.

Оскільки підстави звернення до суду та предмет розгляду в обох випадках тотожні, а саме порушення публічних інтересів та попередній контроль за діями, якими суттєво порушуються права громадян та юридичних осіб через дозвіл суду на застосування примусових заходів, то подання є лише скороченим порядком розгляду позовної заяви, що, як висвітлено у статті, не завжди виправдано.

ЛІТЕРАТУРА

1. Горошко А.А. Органи державної податкової служби України як суб'єкти адміністративної юрисдикції : автореф. дис на здобуття наук. ступ. к.ю.н. : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес ; фінансове право ; інформаційне право» / А.А. Горошко. – К., 2013. – 19 с.
2. Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами : Закон України від 21 грудня 2000 р. № 2181-III // Офіційний вісник України. – 1999. – № 26. – С. 31.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2756-VI // Голос України від 04.12.2010 р. – № 229.

4. Картузова І. До проблеми позову в адміністративному процесі / І. Картузова, А. Осадчий // *Право України*. – 2003. – № 7. – С. 80-84.
5. Ківалов С.В. Курс адміністративного процесуального права України. Загальна частина : підручник / С.В. Ківалов, І.О. Картузова, А.Ю. Осадчий. – О. : Фенікс, 2014. – 342 с.
6. Кодекс адміністративного судочинства України від 09.09.2005 р. // *Відомості Верховної Ради України*. – 2005. – № 35-36, 37. – Ст. 1358.
7. Кравчук В.М. Проблемні питання судової практики у справах про стягнення податкового боргу з юридичних осіб / В.М. Кравчук // *Вісник Вищого адміністративного суду України : Офіційне науково-практичне видання*. – 2012. – № 4. – С. 39-44.
8. Лист Вищого адміністративного суду України від 02.02.2011 р. № 149/11/13-11 // *Баланс*. – 2011. – 7 березня.
9. Про затвердження Порядку застосування адміністративного арешту активів платників податків : Наказ ДПАУ від 25.09.2001 р. № 386, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 05 жовтня 2001 р. № 865/6056 // *Офіційний вісник України* від 26.10.2001 р. – № 41. – С. 272.
10. Олендер І.Я. Безспірність, як умова судового розгляду подання про стягнення податкового боргу [Електронний ресурс] / І.Я. Олендер. – Режим доступу : http://legalactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=523%3A120513-21&catid=67%3A2-0513&Itemid=83&lang=ru.
11. Податковий Кодекс України від 08.04.2011 р. // *Відомості Верховної Ради України*. – 2011. – № 13-14, № 15-16, № 17. – Ст. 556.
12. Український юридичний термінологічний словник [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.marazm.org.ua/document/termin/index.php?file=%CF%E4%E0%ED%ED%FF.txt>.

REFERENCES

1. Horoshko, A.A. (2013), "Bodies of the State Tax Service of Ukraine as subjects of administrative jurisdiction", Thesis abstract for Cand. Sc. (Jurisprudence), 12.00.07, Ukrainian National Aviation University, Kyiv, Ukraine.
2. "About the order of repayment obligations of taxpayers to budgets and state trust funds", Law of Ukraine on December 21, 2000. № 2181-III, *Ofitsiynyi visnyk Ukrayiny*, 16.07.1999, no. 26, pp. 31.
3. "About amendments to some legislative acts of Ukraine in connection with the adoption of the Tax Code of Ukraine", Law of Ukraine of 02.12.2010. № 2756-VI, *Holos Ukrayiny*, 04.12.2010, no. 229.
4. Kartuzova, I. and Osadchyi, A. (2003), 2. "The problem of a claim in the administrative process", *Pravo Ukrayiny*, no. 7, pp. 80-84.
5. Kivalov, S.V., Kartuzova, I.O. and Osadchyi, A.Yu. (2014), *Kurs administratyvnoho protsesualnoho prava Ukrayiny. Zahalna chastyna : pidruchnyk* [The course of the administrative procedural law of Ukraine. Chapeau : textbook], Feniks, Odesa, Ukraine.
6. "Code of Administrative Procedure of Ukraine 09.09.2005", *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 2005, no. 35-36, 37, art. 1358.
7. Kravchuk, V.M. (2012), "Problems of court practice in cases of tax debt of legal entities", *Visnyk Vishchoho administratyvnoho sudu Ukrayiny : Ofitsiynye naukovo-praktychne vydannya*, no. 4, pp. 39-44.
8. "Letter of the Supreme Administrative Court of Ukraine of 02.02.2011 № 149/11/13-11", *Balans*, 2011, March 07.
9. "On approval of the administrative detention assets taxpayers use" : Order of the STA 25.09.2001 № 386, *Ofitsiynyi visnyk Ukrayiny*, 26.10.2001, no. 41, p. 272.
10. Olander, I.Ya. "Incontestability as a condition of trial presentation of tax debt", available at : http://legalactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=523%3A120513-21&catid=67%3A2-0513&Itemid=83&lang=ru.
11. "Tax Code of Ukraine" of 08.04.2011 *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 2011, no. 13-14, 15-16, 17, art. 556.

12. "Ukrainian legal terminology", available at : <http://www.marazm.org.ua/document/termin/index.php?file.txt>.

УДК 351.813.2 (477)

ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ І ВАНТАЖІВ МОРСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Пеховський А.Ю., аспірант

*Запорізький національний університет, вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, Україна
pekhovski@mail.ru*

У статті досліджено правові засади регулювання сфери перевезення пасажирів і вантажів морським транспортом, наведено і обґрунтовано аргументи, що свідчать про публічно-правову природу такої діяльності. Виокремлено групи публічно-правових відносин у цій сфері, розкрито їх зміст та запропоновано окремі напрями їх удосконалення.

Ключові слова: морський транспорт, перевезення пасажирів і вантажів морським транспортом, адміністративно-правове регулювання, об'єкт адміністративно-правового регулювання.

ПЕРЕВОЗКИ ПАССАЖИРОВ И ГРУЗОВ МОРСКИМ ТРАНСПОРТОМ КАК ОБЪЕКТ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ

Пеховский А.Ю.

*Запорожский национальный университет, ул. Жуковского, 66, г. Запорожье, Украина
pekhovski@mail.ru*

В статье исследованы правовые основы регулирования сферы перевозки пассажиров и грузов морским транспортом, приведены и обоснованы аргументы, свидетельствующие о публично-правовой природе такой деятельности. Выделены группы публично-правовых отношений в этой сфере, раскрыто их содержание и предложены отдельные направления их усовершенствования.

Ключевые слова: морской транспорт, перевозки пассажиров и грузов морским транспортом, административно-правовое регулирование, объект административно-правового регулирования.

TRANSPORTATION OF PASSENGERS AND GOODS BY SEA AS OBJECT ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION

Pehovsky A. Y.

*Zaporizhzhya National University, str. Zhukovsky, 6, Zaporizhzhya, Ukraine
pekhovski@mail.ru*

In the article the legal framework governing the transport of passengers and goods by sea, the content of such concepts as "transport", "maritime transport", "transportation of passengers by sea", "carriage of goods by sea", "administrative regulation", and concluded private legal nature of relationships that flow from the conclusion, execution and termination of the contract for the provision of transport services of passengers and cargo marine transport means.

It shows and substantiates arguments that suggest the public legal component in the transport of passengers and goods by sea. Examined groups of public legal relations in this area, which are the subject of administrative and legal regulations and require further scientific development within the administrative and legal science, including relations: 1) public administration in the field of maritime transport, including a so-called public transport services; 2) arising on the resolution of public disputes relating to dispute decisions, actions or inaction of government agencies in the field of maritime transport; 3) matters arising over offenses in violation of rules and security of passengers and goods by sea needs need to bring the perpetrators to administrative responsibility.

The conclusion is that much of the legal relations arising on the transportation of passengers and goods by sea occur between public administration that implements the state policy in the field of management of sea passenger and freight traffic, carriers that provide transportation services and passengers and owners (administrators) cargo apparently and undoubtedly is the sphere of legal regulation of public sector national law – administrative law, the rules in this area which require proper improvements.

Key words: maritime transport, passenger and goods by sea, administrative regulation, object of administrative and legal regulation.

Морський транспорт є важливою складовою народногосподарського комплексу. Правові відносини щодо перевезення пасажирів і вантажів морським транспортом не мають свого чіткого